

N:o 86.

Af herr **W. Farup**, om tillägg till 8 och 12 §§ bevillningsstadgan.

Hänvisande till min motion i Andra Kammaren vid förra riksdagen under innevarande år angående föreslagen ändring uti gällande bevillningsförordning, §§ 8 och 12, upptagen under n:r 123, hvilken motion icke kom till slutlig behandling före riksdagens upplösning, anhåller jag att nu få förnya densamma, dervid åberopande den i motionen förebragta motiveringen.

Till än ytterligare belysning af det nu rådande oeffterrättlighets-tillståndet får jag äfven här åberopa ett kongl. kammarrättens utslag, nemligen af den 20 december 1886, rörande Stora Kopparbergs bergslags beskattning år 1885 för bergslagets inkomst af dess sågverk Tisksågen i Falu stad, Domnarfvet i Stora Tuna socken, Åbacka i Ockelbo socken samt i staden Gefle, deraf framgår, att, ehuru bolaget år 1884 hade en obestridd inkomst af rörelsen till ett belopp af icke mindre än 716,098 kronor 47 öre, så fann kongl. kammarrätten likväl rättvist att enligt gällande lagar och författningar förklara bergslaget berättigadt att åtnjuta afdrag å detta inkomstbelopp med tillsammans 771,728 kronor, hvaraf 447,668 kronor beräknats för inkomst genom afverkning å bolagets »egna skogar».

Bolaget skulle alltså åtnjuta afdrag för ett belopp, som med 55,629 kronor 53 öre öfverstiger hela inkomsten, och detta hufvudsakligen på den grund, att denna senare till större delen tillkommit genom afverkning å »egna skogar».

Det torde vara allmänt känt, att med uttrycket »egna skogar» här icke menas något annat, än hvad man å andra håll också velat kalla arrendeskogar, och genom denna missledande beteckning har ock

en alldeles oriktig föreställning om rörelsens natur bildat sig, ty här förefinnes icke hvarken någon eganderätt eller arrenderätt till skogen, men väl rättighet att å annans skog och mark afverka och derifrån bortföra *vissa*, i särskildt köpekontrakt bestämda, träd — något, hvar till köparen förbehåller sig viss och icke sällan ganska lång tid.

För denna rättighet kan likväl köparen icke påföras någon bevillning i sammanhang med fastighetsbevillningen, hvarmed den intet har att göra, och det ligger i sakens natur, att sådana rättigheter mycket väl kunna förvärfvas och egas å ett och samma skogsområde af flera personer hvar för sig, hvaremot flera personer icke hvar för sig kunna vara innehafvare af eganderätt eller arrenderätt till ett och samma skogsområde.

Här ifrågavarande skogsafverkningsrörelse drifves ofta af en person eller af ett bolag å många olika håll, i olika socknar och län, och den har i Norrland vunnit en sådan utsträckning, att för de särskilda distrikten i allmänhet kräfvats särskilda inspektorer, faktorer och andra skogstjenstemän, som icke hafva något med sågsverksrörelsen att göra, hvilket allt nog vittnar om rörelsens ofantliga betydelse och utsträckning; men detta kan omöjligt vara något giltigt skäl hvarken för att fritaga rörelsen från bevillning eller för att låta de kommuner, som måste uthärda alla olägenheter af rörelsen, ensamt bära den ofta dryga fattigvård och andra kommunala bördor, som deraf framkallas, utan att af samma rörelse erhålla något bidrag.

Lång strid om beskattningsort för bergverks- och jernbruksrörelse föregick ock, innan man slutligen fann, att enda utvägen att bringa reda och rättvisa härutinnan och uti de beskattningsförhållanden, som deraf berodde, var att taxering och beskattning måste ske å den ort eller inom den kommun, der man hade kännedom om rörelsen och der den drefs, och det oaktadt sådan rörelse af ett och samma verk ofta drifves vid olika grufvor och bruk i flera socknar och län. Någon öfverbeskattning till följd häraf har icke heller försports.

Jag anhåller alltså vördsamligen få föreslå,

att till gällande bevillningsförordning, § 8 mom. 2, måtte fogas en punkt af följande innehåll: »inkomst genom skogsafverkning eller försäljning af skog å annans mark», samt att äfvenledes till samma förordnings § 12 måtte fogas ett moment af följande lydelse: »innehafvare af rätt till afverkning af skog å

annans mark, för inkomst deraf: der skogen är belägen».

Stockholm den 14 maj 1887.

Will. Farup.

Häruti instämma:

J. Bromée.

A. Hansson.

M. Tysk.

Ollas A. Ericsson.

Liss Ol. Larsson.

N:o 87.

Af herr **G. Andersson** i Himmelsby, om befrielse för rusthållarne vid andra lifgrenadierregementet att bekosta exercisammunition.

Vid sistlidne riksdag afgafs af mig m. fl. motion om att rusthållarne vid Östgöta kongl. andra lifgrenadierregementet, måtte blifva befriade från att till statsverket erlægga betalning för använd exercisammunition, och ehuru denna motion blef af statsutskottet afstyrkt, vågar jag likväl, i anseende dertill att denna afgift måste anses såsom en del af de sekelgamla orättvisor, hvarom de flesta numera torde vara öfverens om, att de så fort ske kan måtte blifva afskaffade, och detta så mycket hellre som de öfriga regementenas rust- och rothållare för lång tid tillbaka blifvit derifrån befriade samt i öfrigt åberopande den motivering som i den af mig m. fl. afgifna motion, n:o 146, af den 28 sistlidne januari blifvit anförd, vördsamt hemställa: